

*Nhật ký trưởng thành
của đứa trẻ ngoan*

Làm một người trung thực

*Trương Cần
Dịch giả: Trương Cần*

**SÁCH
BẠN
QUYÊN**

PHẦN XUẤT BẢN ĐÀM TRİ

Dành cho trẻ 6-12 tuổi

Làm một người trung thực

tuệ

của

việ

trẻ

tổ c

đượ

có

cả

đầy

đọc

lớp

mì

Lời nói đầu

Đọc sách có thể nuôi dưỡng tình cảm, mở mang trí tuệ, làm cho con người trở nên ưu tú hơn. Trên đường đời của trẻ, càng cần những quyển sách hay dẫn lối, thông qua việc đọc sách, thông qua việc học tập và giáo dục, dạy cho trẻ có đức tính tốt, từ đó có được tương lai tốt đẹp!

Con trẻ là hi vọng của mỗi gia đình, là tương lai của tổ quốc. Khi trẻ hình thành được thói quen tốt, nhận thức được rằng việc của mình phải tự mình hoàn thành; khi trẻ có tính cách tốt, trẻ sẽ tự quản lý được bản thân; khi trẻ dũng cảm chiến thắng khó khăn, nội tâm trẻ đủ mạnh mẽ; khi trẻ đầy tự tin, dám nói lớn rằng mình rất giỏi; khi trẻ hiểu rằng đọc sách là tốt cho bản thân, cố gắng làm học sinh giỏi trong lớp, trẻ sẽ gặp được phiên bản xuất sắc của chính bản thân mình.

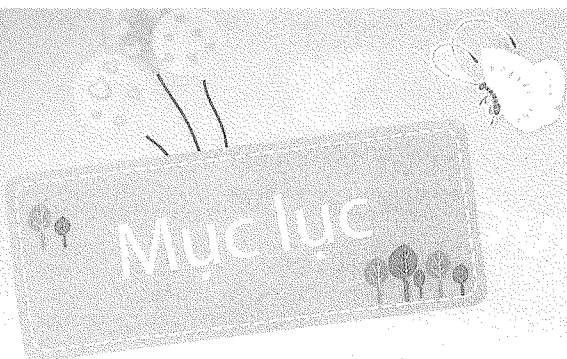
Series sách này kỳ công biên tập những mẫu chuyện

nhỏ đầy năng lượng tích cực, khéo léo xen vào những “châm ngôn sống” và “gợi ý trưởng thành”. Trong quá trình đọc, trẻ không những có thể đọc được những câu chuyện hay, gạt hái được những kiến thức mới, còn có thể suy ngẫm, huấn luyện tư duy thông qua những mẩu chuyện này. Đây cũng chính là những viên đá lót chân cho trẻ trên đường đời, để trẻ có thể bước cao hơn, nhìn xa hơn.

Mục lục

1	KHÔNG ĂN ĐỒ ĂN TRỘM	1
2	HẠT GIỐNG KHÔNG NÀY MÀM	6
3	KHÔNG ĐƯỢC ĐÁNH MẤT LƯƠNG TÂM	10
4	ĐỪNG VÌ TIỀN MÀ ĐI LỪA NGƯỜI	14
5	ĐỪNG LỪA DỐI CON CÁI CỦA MÌNH	19
6	KHÔNG ĐƯỢC NÓI DỐI LỪA NGƯỜI	23
7	LẠC VÀO VƯƠNG QUỐC TRUNG THỰC	28
8	SỨC MẠNH CỦA SỰ TRUNG THỰC	34
9	CẬU BÉ CHẶN CỪU	39
10	HAI CON NGƯỜI TRUNG THỰC	44
11	LÊ- NIN NHẬN LỖI	47

Mục lục

12	CHIẾC RÌU CỦA CHÀNG TIÊU PHU	51
13	GIỮ ĐÚNG LỜI NÓI CỦA MÌNH	56
14	VIÊN NGỌC TRAI TUYỆT ĐẸP	60
15	TRUNG THỰC - NGUYÊN TẮC KINH DOANH CƠ BẢN NHẤT	64
16	LÀM GƯƠNG CHO CON TRẺ	69
17	CUỘC TRANH LUẬN GIỮA HAI ĐỨA TRẺ	72
18	WASHINGTON - MỘT CON NGƯỜI THẬT THÀ	76
19	BÍ MẬT CỦA MẶT TRĂNG	80
20	LÝ MIỄN KHÔNG THAM LAM	85

kì

thà

bắt

tốt

nằm

tức

qu

vư

to

KHÔNG ĂN ĐỒ ĂN TRỘM

Bành Bái là nhà lãnh đạo phong trào nông dân thời kì đầu của Đảng Cộng sản Trung Quốc, ông từng lãnh đạo thành công rất nhiều phong trào nông dân. Năm 6 tuổi, ông bắt đầu đi học, và luôn là học sinh học lực giỏi, hạnh kiểm tốt.

Buổi trưa một ngày nọ, khi vừa tan học, bạn bè túm năm tụm ba đi ra cổng trường. Khi đi ngang qua một bức tường rất cao, có một bạn bỗng nhiên reo lên: “Nhìn kia, quả lựu, vừa to vừa đỏ!”

Các bạn cùng ngược lên, thấy phía bên trên bức tường vươn ra một cành lựu, trên cành lúc lỉu những quả lựu vừa to vừa chín đỏ, ai cũng thèm thuồng.

“Quả to thật đấy!”

“Còn chín đỏ nữa!”

“Chắc là ngọt lắm đấy!”

Đúng lúc đó, một bạn trông to khỏe hơn các bạn khác đi đến, thấy các bạn cứ trôn trôn đứng nhìn những quả lựu trên cao, mà chẳng ai dám hái, bèn nói: “Trời ạ, mấy đứa ngốc các cậu, cứ đứng nhìn thế thì có tác dụng gì, hái xuống iem thử xem nào!”

Thế là cậu bạn to khỏe đó để cho một bạn khác đứng lên vai, trèo lên tường, hái cho mỗi bạn một quả lựu. Tất cả lững lờ dưới bức tường cao, từ từ thưởng thức những quả

lựu

giống

giống

đến

chỉ

lần

trả

nói

mã

là c

thu

tốt,

đã

lựu vừa hái xuống, có bạn còn khen: “Ngọt thật đấy!”

Bằng Bái lúc này mới đuổi kịp các bạn. Bằng Bái học giỏi, thành tích học tập thường xuyên đứng đầu lớp, lại hay giúp đỡ các bạn, nên ai cũng yêu mến. Thấy Bằng Bái đi đến, nhiều bạn không chút do dự bừa đôi quả lựu trong tay, chia cho Bằng Bái cùng ăn, còn nói: “Bằng Bái, lựu ngon lắm, cho cậu một nửa này!”

Bằng Bái lấy làm lạ, bèn hỏi: “Ở đâu ra vậy?”

Một bạn vừa chỉ tay lên cành lựu trên cao kia, vừa trả lời: “Ở kia, chúng mình vừa trèo lên hái xuống.”

Bằng Bái vội trả lại nửa quả lựu cho bạn mình, rồi nói: “Các cậu ăn trộm lựu nhà người ta, không sợ bị mẹ mắng à?”

Cậu bạn to khỏe lúc nãy đáp: “Không kể cho mẹ biết là được chứ gì?”

Mẹ của Bằng Bái là một phụ nữ nông thôn bình thường, bà là người thật thà, vì muốn giáo dục con cái thật tốt, cách mấy hôm, bà lại hỏi Bằng Bái: “Mấy hôm nay con đã làm được những gì? Có những việc nào tốt, những việc

nào không tốt?” Bằng Bái luôn thành thật trả lời câu hỏi của mẹ, chưa một lần nói dối mẹ.

Cậu bé Bằng Bái cứ nghĩ mẹ của các bạn khác thì hoảng cũng hỏi các bạn ấy như vậy. Cho nên, cậu mới tức giận nói: “Các cậu ăn trộm đồ của người khác, lại còn nói dối, tớ không chơi với các cậu nữa.”

Về đến nhà, Bằng Bái kể lại chuyện này với mẹ. Mẹ Bằng Bái nghe xong rất vui, nhưng vẫn hỏi dò: “Thế con không thích ăn lựu à?”

Bằng Bái thẳng thắn đáp: “Con cũng muốn ăn chứ.”

Mẹ lại hỏi: “Vậy các bạn chia cho con sao con không ăn?”

Bằng Bái trả lời: “Lựu đó là do ăn trộm mà có, con không thể ăn, nếu mà mẹ biết con ăn, mẹ sẽ rất buồn.”

Mẹ hỏi tiếp: “Con không kể với mẹ, thì mẹ làm sao biết được?”

Bằng Bái thật thà đáp: “Nhưng con không thể nói dối được.”

Mẹ vui vẻ nói: “Con ngoan lắm, rất thật thà, bây giờ mẹ cho con tiền để mua lựu ăn nhé!”

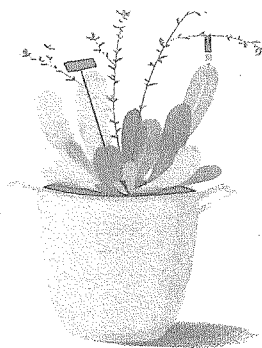
Bằng Bái cầm tiền mẹ cho, nói: “Con cảm ơn mẹ!”
Nói xong bèn nhảy chân sáo chạy đi mua lựu.

Bài học trưởng thành

Trong cuộc sống luôn có rất nhiều cám dỗ, chúng ta phải học cách kiềm chế bản thân, phải luôn ghi nhớ: Không phải đồ của mình thì nhất quyết không chiếm lấy làm của riêng. Tuy có những lúc, bạn lấy làm của riêng thì cũng không ai biết, nhưng lương tâm bạn rõ nhất, lương tâm sẽ nói với bạn, đó là sai trái. Làm bất cứ việc gì cũng không được có lỗi với lương tâm. Hãy là một người thật thà, chính trực. Hãy tự hào khi mình có những đức tính này.

HẠT GIỐNG KHÔNG NẤY MẦM

Ngày xưa ngày xưa, ở một vương quốc nọ, có 1 vị vua đã cao tuổi nhưng không có con cái, điều này khiến ông vô cùng phiền lòng. Cuối cùng, đức vua từ khắp nơi trên đất nước chọn ra một đứa trẻ, nhận làm con nuôi và dạy dỗ để trở thành người kế vị ngai vàng.

Tiêu chuẩn chọn con nuôi của đức vua rất đặc biệt. Ông sẽ chia cho lũ trẻ mỗi đứa một ít hạt giống hoa, rồi tuyên bố ai có thể trồng được những bông hoa đẹp nhất từ những hạt giống này, người đó sẽ trở thành con nuôi của vua.

Những đứa trẻ đem hạt giống về, bắt đầu gieo trồng rất chăm sóc hết sức tỉ mỉ. Từ sáng đến tối, hết tưới nước, lại bón phân, xới đất, ai cũng hy vọng mình sẽ là người may mắn.

mắn được trở thành con vua.

Có một cậu bé nọ, cậu cũng hết sức cố gắng chăm sóc cho chậu hoa của mình. Nhưng mười ngày, nửa tháng, rồi cả tháng trôi qua, những hạt giống của cậu đến mầm còn chẳng nảy, chứ đừng nói đến ra hoa.

Cậu bé buồn bã đi hỏi mẹ, mẹ cậu khuyên cậu nên thử thay đất khác xem sao, nhưng thay đất xong, kết quả vẫn vậy, hai mẹ con cũng hết cách, đành chịu bó tay.

Ngày đức vua kiểm tra các chậu hoa cuối cùng cũng đã đến. Rất đông các bạn nhỏ cùng nhau ra đứng bên đường, ai cũng mặc quần áo thật đẹp, tay ôm những chậu hoa nở rộ, chờ đợi đức vua đi qua. Đức vua nhìn một lượt các

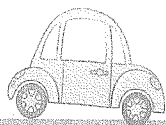
hậu hoa rực rỡ sắc màu cùng các bạn nhỏ với gương mặt
rõ vẻ háo hức, nhưng ngài lại có vẻ không vui.

Đột nhiên, đức vua nhìn thấy cậu bé nọ với chậu hoa
trống không của mình. Cậu bé buồn rười rượi đứng nép
vào một góc, khóe mắt còn ươn ướt, đức vua gọi cậu đến
lại, hỏi: “Vì sao con lại ôm một chậu hoa trống không?”

Cậu bé sụt sịt kể cho đức vua nghe về việc cậu đã
hăm sóc kỹ lưỡng đến nhường nào, mà kết quả là hạt giống
không cách nào nảy mầm được... Thật không ngờ, nghe
vậy, đức vua lại mỉm cười, ngài bế cậu bé lên, cao giọng
khen ngợi: “Con à, con chính là người ta cần tìm.”

Vì sao lại như vậy? Mọi người cảm thấy vô cùng kỳ
lạ liền hỏi đức vua.

Đức vua giải thích: “Hạt giống ta chia cho mọi người
trên đất đã luộc qua nước sôi, vốn dĩ không thể nảy mầm được.”

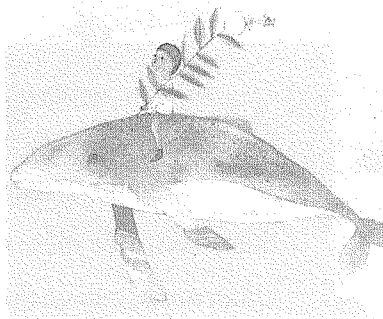

Bài học trưởng thành

Dám nhìn thẳng vào khiếm khuyết của bản thân, dám đối diện với những khuyết điểm của chính mình, mới có thể khiến bản thân không ngừng tiến bộ. Không dám thừa nhận sai lầm của bản thân, vĩnh viễn không thể khiến bản thân ngày một tốt hơn. Thật thà là đức tính tốt đẹp của con người, là đóa hoa tươi thắm trong cuộc sống. Cho nên, bạn hãy là một người thật thà nhé!

KHÔNG ĐƯỢC ĐÁNH MẤT LƯƠNG TÂM

Abraham Lincoln sinh ra và lớn lên trong một gia đình nông dân ở miền Tây nước Mỹ. Thuở nhỏ, vì nhà nghèo, ông không được đi học. Lớn lên, Lincoln đi làm xa nhà, một mình mưu sinh, nếm đủ chua cay ngọt bùi trong cuộc sống. Nhưng bất kể làm việc gì, ông cũng chăm chỉ, có trách nhiệm, thật thà và giữ chữ tín.

Khi ông còn là nhân viên bán hàng trong một tiệm tạp hóa, có một lần, có một vị khách trả thừa một ít tiền. Vì muốn trả lại vị khách ấy, ông cất công đi cả mấy dặm đường.

Một lần khác, ông phát hiện mình cân thiếu cho khách hai lạng trà, cũng tự mình đi cả một quãng đường rất xa, mang trà đến tận nhà vị khách đó. Lincoln thật thà, khiêm

tôn,

Linc

rộng

chór

tìm c

Ông

khác

sư p

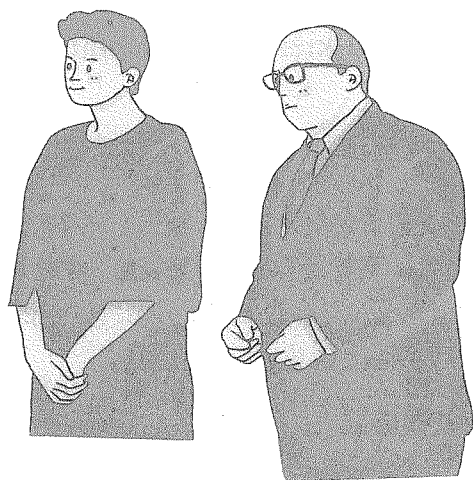
niê

tôn, đi đến đâu cũng được mọi người quý mến.

Năm 1836, sau những nỗ lực không ngừng nghỉ, Lincoln thi đỗ kỳ thi trở thành luật sư.

Sau khi trở thành luật sư, Lincoln với sự am hiểu sâu rộng về luật pháp và khả năng biện luận hơn người đã nhanh chóng trở thành một vị luật sư nổi tiếng, rất nhiều người tìm đến ông, nhờ ông làm luật sư biện hộ trong các vụ kiện. Ông có một điều kiện Khi nhận lời làm luật sư cho người khác ông luôn có 1 điều kiện, đó là người nhờ ông làm luật sư phải là người đúng trong vụ kiện, nếu không, có trả bao nhiêu tiền ông cũng không nhận.

Rất nhiều người nghèo ngưỡng mộ mà tìm đến Lincoln, chỉ cần họ nói với ông: “Trong vụ kiện này, tôi là người đúng, nhờ ông giúp tôi đòi lại công bằng.” Lincoln sẽ giúp họ mà không lấy xu nào.

Có một lần, một người giàu có đến tìm Lincoln, nhờ ông làm luật sư. Sau khi nghe người này tường thuật lại đầu đuôi câu chuyện, Lincoln phát hiện ra hắn nói không đúng sự thật, muốn hãm hại người khác, thế là ông kiên quyết nói: “Xin lỗi, tôi không thể biện hộ cho ông, vì hành vi của ông là phạm pháp.”

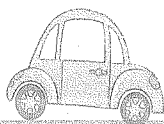
Người đó trả lời: “Anh Lincoln này, người ta sẽ làm tất cả vì tiền, anh chắc phải biết đạo lý này chứ hả. Chỉ cần anh giúp tôi thắng vụ kiện này, anh muốn bao nhiêu tiền cũng được.”

Lincoln nghiêm nghị nói: “Giúp ông thắng kiện, không khó, nhưng nếu tôi nhận lời giúp ông, khi biện hộ giúp ông tại tòa lương tâm tôi sẽ nói: ‘Lincoln, mày đang nói dối.’ Chỉ khi đánh mất đi lương tâm, người ta mới có thể nói dối không ngượng mồm. Tôi không muốn đánh mất

lượng tâm của mình. Mời ông đi tìm người khác.”

Người kia nghe xong, đành cảm lặng bước ra khỏi phòng làm việc của Lincoln.

Bài học trưởng thành

Thành thật là đức tính quan trọng của con người, khi không còn thành thật, người ta sẽ đánh mất đi cả lượng tâm của mình. Kẻ không có lượng tâm sẽ chẳng được một ai tin tưởng và yêu mến, những kẻ như vậy cuối cùng cũng sẽ bị người khác ghét bỏ, bị xã hội vứt bỏ. Thậm chí, những kẻ đó còn dám làm những chuyện phi pháp, và cuối cùng sẽ bị pháp luật trừng trị.

ĐỪNG VÌ TIỀN MÀ ĐI LỪA NGƯỜI

Trần Nghiêu Tư - một vị quan hàn lâm đời nhà Tống, rất thích nuôi ngựa, nhà ông nuôi rất nhiều ngựa. Sau đó ông mua một con ngựa tính khí rất nóng nảy và hung hăng, khó ai có thể thuần phục được nó. Hơn nữa con ngựa ấy còn từng làm rất nhiều người bị thương.

Một hôm, cha của Trần Nghiêu Tư đi qua chuồng ngựa, không thấy con ngựa hung hăng kia đâu, ông hỏi người trông coi ngựa thì được biết Trần Nghiêu Tư đã bán con ngựa đó cho một thương nhân rồi.

Ông hỏi: “Người thương nhân đó mua ngựa để làm gì?”

Người trông coi ngựa trả lời: “Nghe nói là mua về để kéo xe.”

ngư

cor

mu

“C

còn

Lại hỏi: “con có nói với người thương nhân là con ngựa đó rất hung hăng không?”

Người trông coi ngựa đáp: “Nếu nói với người ta là con ngựa này từng cắn người, đá người, thì người ta có chịu mua không?”

Người cha rất tức giận, bèn đi tìm Trần Nghiêu Tư: “Con đem bán con ngựa ấy đi rồi?”

Trần Nghiêu Tư nói một cách đắc ý: “Vâng cha, mà còn bán được giá cao nữa!”

Người cha nói tiếp: “Thân làm một trọng thần trong

triều, sao con lại đi lừa người?”

Trần Nghiêu Tư đáp: “Con đâu có ép người ta mua đâu, là ông ta thích con ngựa đó, ông ta muốn mua nên con bán thôi. Đâu thể gọi là lừa gạt được.”

Người cha lại hỏi: “Vậy tại sao con không nói cho ông ấy biết đó là một con ngựa rất khó thuần?”

Trần Nghiêu Tư căn nhắc: “ngựa đứng ở đó cho ông ta chọn, ông ta nhìn không ra đó là con ngựa khó thuần phục, cái này đâu thể đổ lỗi cho con được.”

Lúc này người cha càng lấy làm bức tức: “Bao nhiêu năm đèn sách của con bỏ đi đâu hết rồi, lẽ nào con chưa từng nghe câu chuyện “Không lừa người mua” bao giờ ư?”

Trần Nghiêu Tư lắc đầu.

Người cha nói tiếp: “Đều là lỗi tại cha, hồi con còn nhỏ, cha chỉ chăm chăm dạy con đọc sách mà quên mất việc dạy con làm người. Bây giờ cha sẽ dạy bù cho con, dạy con cách để làm người. Thời nhà Đường khi Võ Tắc Thiên còn nhiếp chính, có một vị thừa tướng tên là Lục Nguyên Phương, ông muốn bán một ngôi nhà ở Lạc Dương, tất cả

thủ tục đều đã làm xong, chỉ còn đợi người mua đến trả tiền.

Khi người mua đến, Lục Nguyên Phương nói, ngôi nhà này mọi thứ đều tốt, chỉ có mỗi một điều là không có chỗ thoát nước. Người kia nghe vậy thì lập tức nói không muốn mua căn nhà đó nữa. Sau khi người kia đi, con cháu của Lục Nguyên Phương đều trách ông, nhưng ông lại nói, mọi người lạ thật, không lẽ vì tiền mà có thể đi lừa gạt người khác sao?”

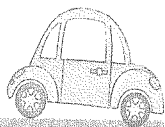
Trần Nghiêu Tư nghe xong thì cúi đầu hổ thẹn.

Cha Trần Nghiêu Tư lại nói: “Dưới chướng con có nhiều thuộc hạ giỏi thuần ngựa như vậy mà đều không thuần phục được con ngựa ấy, thì một thương nhân bình thường sao có thể nuôi nó được? Con không nói rõ với người ta, thì chẳng phải là đang lừa người ta sao?”

Trần Nghiêu Tư xấu hổ nói: “Cha, cha đừng giận nữa, con biết là con sai rồi, giờ con sẽ đi tìm người thương nhân mua ngựa kia.”

Thế là Trần Nghiêu Tư đã tự mình đi tìm người thương nhân kia, nói rõ nguyên nhân và trả lại tiền cho người ta,

sau đó dắt con ngựa kia về, nuôi nó cho đến khi nó già và chết.

Bài học trưởng thành

Làm người thì phải thành thật, đặc biệt là người buôn bán. Chỉ có những người thành thật thì mới có được sự tín nhiệm của người khác, đồng nghĩa với việc sẽ có nhiều khách hàng hơn. Bạn có thể lừa được người ta lúc này, nhưng không thể lừa người ta mãi được. Trong khi đó, có thể thành thật sẽ khiến bạn nhất thời bị tổn thất nhưng chắc chắn sẽ có được những lợi ích lâu dài.

C

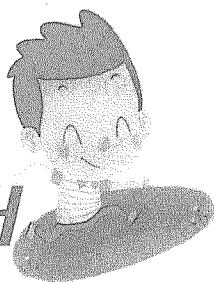
Tru
hư
là r
ng

vậ
lừa
sẽ r
liên

đón

ĐỪNG LỪA DỐI CON CÁI CỦA MÌNH

Tăng Tử là người nước Lỗ trong thời kỳ Xuân Thu ở Trung Quốc, là đệ tử của Khổng Tử, chịu rất nhiều ảnh hưởng từ Khổng Tử. Ông không chỉ có học vấn cao mà còn là một người rất thật thà, chưa từng lừa gạt một ai, thậm chí ngay cả với con mình, ông cũng là người nói được làm được.

Một hôm, thê tử của Tăng Tử chuẩn bị đi chợ, thấy vậy đứa con nhỏ khóc lóc đòi đi cùng mẹ. Người mẹ liền lừa con rằng: “Con ngoan, con ở nhà đợi mẹ, đi chợ về mẹ sẽ mổ lợn cho con ăn.” Đứa con nghe vậy thì tưởng là thật, liền ngoan ngoãn ở nhà đợi mẹ về.

Chập tối, người mẹ đi chợ về, đứa bé lập tức chạy ra đón, miệng kêu gào đòi mẹ mổ lợn cho ăn.

Người mẹ nói: “Lợn vẫn còn chưa lớn, sao có thể tùy tiện làm thịt được?” đưa bé thấy mẹ nói lời không giữ lời, liền khóc oa oa.

Nghe thấy tiếng khóc, Tăng Tử vội chạy tới, sau khi giết được đầu đuôi câu chuyện, ông không nói lời nào, liền vào phòng lấy dao ra đi thẳng xuống chuồng lợn. Người vợ tức tức hỏi: “Chàng cầm dao đi xuống chuồng lợn làm gì vậy?”

“Ta đi giết lợn!” Tăng Tử không hề do dự trả lời.

Người vợ cười nói: “Thiếp chỉ nói chơi với con vậy thôi, hà tất phải coi lời nói với trẻ con là thật?”

đư
ngl
nó,
ngu
khi
Né
ngu

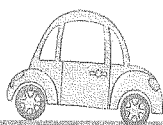
phu
Tử,
thật

Tăng Tử rất nghiêm túc trả lời rằng: “Tuyệt đối không được lừa dối con. nó còn bé chưa biết gì, thường học và nghe theo lời dạy bảo của cha mẹ. Nếu bây giờ chúng ta lừa nó, cũng có nghĩa là đang dạy nó sau này lớn lên đi lừa người. Mặc dù nàng có thể nhất thời dỗ được nó , nhưng khi biết được mình bị lừa, nó sẽ không tin nàng nữa đâu. Nếu cứ mãi như vậy thì nàng sẽ rất khó dạy dỗ nó nên người.”

Nghe xong người vợ liền xấu hổ cúi đầu xuống, hai phu thê họ quả thực đã mỗ lộn cho con ăn.

Mặc dù khi ấy có một số người đã cười nhạo Tăng Tử, nhưng bù lại ông đã nuôi dạy nên một người con thành thật.

Bài học trưởng thành

Một khi đã hứa với con chuyện gì thì nhất định phải thực hiện. Tuyệt đối không được cho rằng trẻ con không biết gì mà bỏ qua chuyện đã hứa với con. Nếu không sẽ tạo nên hình tượng cha mẹ là người nói lời không giữ lời, niềm tin của con dành cho cha mẹ cũng theo đó mà mất đi, không những thế còn tạo ra những ảnh hưởng tiêu cực tới sự phát triển của con nữa.

Tu
Qu
ch
nh
đư
Tỷ
lại

Mã
gà
nữ
tror

KHÔNG ĐƯỢC NÓI DỐI LỪA NGƯỜI

Bên ngoài thư phòng của phụ thân là chỗ vui đùa của Tư Mã Quang và tỷ tỷ. Một buổi chiều mùa thu, Tư Mã Quang nhặt được rất nhiều hạt óc chó, muốn tỷ tỷ tách vỏ cho mình. Vỏ óc chó rất dày và cứng, tỷ tỷ dùng tay cạy nhưng chẳng ăn thua gì. Nếu dùng đá để đập thì có thể đập được vỏ nhưng chắc chắn nhân bên trong cũng sẽ vỡ theo. Tỷ tỷ không làm gì được, bực mình quá liền chạy bỏ đi, để lại một mình Tư Mã Quang ngẩn ngơ đứng đó.

Đúng lúc ấy một người hầu nữ đi qua, nhìn thấy Tư Mã Quang ngẩn ngơ ở đó thì thấy có chút kỳ lạ, liền lại gần hỏi thăm. Sau khi biết được nguyên nhân, người hầu nữ đó đã đưa Tư Mã Quang vào phòng, cho hạt óc chó vào trong nồi nước, đun sôi lên, sau đó dùng con dao nhỏ khứa

Làm một người trung thực

Thế một cái là vỏ óc chó liền tách ra. Người hầu gái đưa cho Tư Mã Quang một nhân hạt óc chó vẫn còn nguyên vẹn. Cầm nhân hạt óc chó trên tay, Tư Mã Quang quay lại chỗ ngồi trước, háo hức thưởng thức. Tỷ tỷ cũng vừa hay đi qua, thấy vậy thì ngạc nhiên hỏi Tư Mã Quang: “Làm thế nào mà để tách được vỏ ra thế?” Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Tư Mã Quang, cậu liền đáp: “Là để tự dùng tay bóc nó ra.”

Tỷ tỷ biết đệ đệ của mình thông minh hơn người, cách đây không lâu đệ ấy còn đập vỡ được cả vại nước để

cứ

đã

qua

thế

khó

sắc

xuôi

Qua

thần

dám

tỷ b

chó

được

rất h

chuy

đối, l

Ta m

cứ đứa trẻ không may bị rơi vào trong đó. Vậy nên tỷ tỷ đã không mảy may nghi ngờ, khen không ngớt lời: “Đệ giỏi quá, đúng là thông minh. Nhưng rốt cuộc là đệ đã làm như thế nào thế, dạy tỷ đi.” Tư Mã Quang chỉ trả lời quanh co, không muốn nói thật cho tỷ tỷ biết.

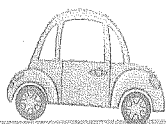
Lúc này người cha đang ngồi trong thư phòng đọc sách đã theo dõi câu chuyện từ đầu tới cuối. Ông bỏ sách xuống, đi ra khỏi phòng, nhìn thẳng vào mắt của Tư Mã Quang, hỏi: “Nhân hạt óc chó này là do con tách sao?” Phụ thân vừa dứt lời, Tư Mã Quang liền đỏ mặt, cúi đầu không dám ngước lên. Phụ thân yêu cầu Tư Mã Quang nói cho tỷ tỷ biết sự thực làm thế nào mà cậu đã tách được nhân óc chó ra. Tư Mã Quang đành phải thật thà nói hết chuyện đã được người hầu nữ giúp tách hạt như thế nào.

Phụ thân thấy Tư Mã Quang không hề nói dối, ông rất hài lòng, rồi nói với Tư Mã Quang: “Thông minh là chuyện tốt, nhưng nếu như dựa vào sự thông minh để nói dối, lừa gạt người khác, thì không còn là đứa trẻ ngoan nữa. Ta mong là nhi tử của ta không chỉ thông minh, mà còn luôn

luôn làm một người thành thật.”

Lời dạy bảo của phụ thân đã giúp cho Tư Mã Quang gạt hái được rất nhiều thành công. Sau này ông đã trở thành một nhà sử học và nhà chính trị vĩ đại của Trung Quốc. Ngay với cả Vua, Tư Mã Quang cũng không bao giờ nói ra những lời trái với suy nghĩ của mình, tán thành là tán thành, phản đối là phản đối. Ông đã đưa ra rất nhiều ý kiến gay gắt với Tể tướng đương thời-Vương An Thạch, nhưng Vương An Thạch vẫn luôn khen ngợi Tư Mã Quang là một người trung thực, không giả dối.

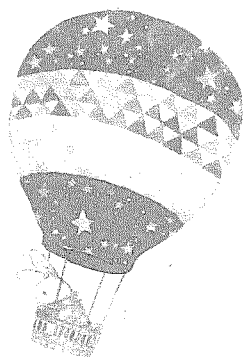

Bài học trưởng thành

Đừng lấy sự khôn vặt của mình ra để lừa người khác, bởi ắt sẽ có ngày lời nói dối ấy sẽ bị vạch trần. Khi ấy thì tiếng tăm của bạn sẽ bị ảnh hưởng. Bất luận lúc nào và ở đâu, chúng ta cũng cần phải làm một người thành thật. Thành thật quan trọng hơn thông minh rất nhiều.

LẠC VÀO VƯƠNG QUỐC TRUNG THỰC

Trong thế giới động vật có muôn loài cùng nhau chung sống. Ở đó có vua sư tử oai phong lẫm liệt; có cừu hiền lành ngoan ngoãn, khoác trên người một chiếc áo bông trắng muốt, khiến các loài khác vô cùng ngưỡng mộ; nhưng đẹp nhất phải kể đến anh công với bộ lông rực rỡ bảy sắc cầu vồng; ở đó còn có kiến, dáng người nhỏ bé nhưng lại rất dễ thương, đi đâu cậu cũng ngoe nguẩy hai chếc râu trên đầu, trông mới đáng yêu làm sao.

Kiến nhỏ rất hãnh diện vì điều đó, cậu nghênh đầu, sai bước đi đi lại lại giữa rừng sâu. Khi đã thâm mệt, kiến ngồi tựa vào ngọn cỏ đánh một giấc. Khi tỉnh dậy, Kiến thấy trong rừng im ắng lạ thường, thì ra mọi người đều đã đi học. “Thôi chết rồi! Mình sẽ đi học muộn mất, làm sao bây giờ?

Cô Gấu trúc đã dặn phải đi học đúng giờ, không được phép đi học muộn. Ôi, mình phải làm sao đây?” Kiến lo lắng nghĩ cách đối phó. “À, đúng rồi, mình sẽ nói dối, cô và các bạn chắc chắn sẽ không biết đâu.” Nói rồi, Kiến chạy như bay đến lớp.

Khi đến lớp, thấy các bạn đều đã có mặt đầy đủ, đang chăm chú ngồi nghe giảng, Kiến lên vào lớp bằng cửa sau. Nhưng cậu đã bị cô Gấu trúc phát hiện, cô cất giọng hỏi:

“Tại sao em lại đi học muộn?” Kiến bịa ra câu chuyện mà mình đã nghĩ ra từ trước: “Mẹ em ốm, em phải ở nhà chăm sóc mẹ, nên đã đến hơi muộn ạ.” Cô Gấu trúc nghe xong không hỏi thêm gì nữa và tiếp tục giảng bài. Bài học ngày hôm ấy dạy các bạn nhỏ về sự trung thực, không được nói dối. Kiến nghe cô giảng bài trong lòng cảm thấy vô cùng ngượng ngùng

Tan học, Kiến lại lang thang trong rừng rất lâu mới chịu về nhà, Kiến đã quên hết những lời cô giảng trên lớp. Mẹ hỏi Kiến lí do về muộn, vì sợ bị mẹ mắng, Kiến liền nói dối mình phải ở lại trường làm bài tập nhóm.

Buổi tối đi ngủ, trong giấc mơ Kiến thấy mình có cánh, đang bay trong vũ trụ bao la rộng lớn, cuối cùng Kiến bay đến một vương quốc có tên là “trung thực.” Mọi loài vật trong vương quốc này đều rất trung thực, chưa bao giờ biết nói dối, nếu ai nói dối sẽ bị mọc một cái đuôi phía sai. Kiến không tin lại có điều lạ lùng như thế, cậu nghĩ bụng: Chẳng nào thì mình cũng đang ở một vương quốc khác, những chuyện trước đây của mình họ cũng không biết, mình có

nó
gi

vu

này
qu

nói dối chắc họ cũng không biết được đâu. Bỗng một cơn gió thổi bay Kiến lên rồi đưa cậu vào một cung điện.

“Nhà ngươi là ai? Sao dám vào cung điện của ta.” Đại vương Hồ đồng dặc hỏi.

“Tôi là Kiến.”

“Nhà ngươi từ đâu đến?”

“Sao ông hỏi lạ vậy? Tôi là người của vương quốc này mà!” Kiến sợ Hồ biết mình không phải người của vương quốc này sẽ đuổi cậu đi nên đã nói dối.

Điều bất ngờ đã xảy ra, từ mộng Kiến bỗng mọc ra

một chiếc đuôi, Kiến nhận thấy điều đó, nhưng nó nghĩ Hồ sẽ không nhìn thấy.

“Ngươi có phải là một đứa trẻ trung thực không?” Hồ lại hỏi.

“Tất nhiên tôi là một đứa trẻ trung thực rồi, trước giờ tôi chưa bao giờ biết nói dối.” Kiến ba hoa.

Bỗng cái đuôi sau bỗng lại mọc dài ra thêm! Kiến bây giờ đã có một cái đuôi đằng sau, nhìn cậu giống như một con quái vậy. Hồ thấy chiếc đuôi dài của Kiến nên biết được cậu là một đứa trẻ hay nói dối. Thế rồi, Hồ triệu tập các quan triều đình đến, xin ý kiến xem nên trừng trị Kiến như thế nào. Cuối cùng, Hồ quyết định đuổi Kiến ra khỏi vương quốc của mình.

Kiến giật mình tỉnh giấc, sợ hãi về những chuyện xảy ra trong giấc mơ, hét lớn: “Mẹ ơi! Mẹ ơi!” Kiến đã biết nói dối là sai, liền thú nhận với mẹ về lỗi sai của mình.

Kiến kể hết với mẹ về những lần nói dối trước đây và cúi đầu nhận lỗi. “Biết dũng cảm nhận lỗi mới là đứa trẻ ngoan. Mẹ tin con! Sau này con không được tái phạm nữa

đâu nhé.”

Kể từ đó, Kiên không bao giờ nói dối nữa, cậu trở thành một đứa trẻ trung thực được mọi người quý mến.

Bài học trưởng thành

Trung thực là tiêu chuẩn đạo đức không bao giờ thay đổi của đời người, trung thực có thể khiến bạn tỏa ra những ánh hào quang, soi sáng cuộc đời bạn, và cả cuộc đời người khác nữa. Bạn hãy làm một người trung thực và trở thành tấm gương cho người khác noi theo nhé.

SỨC MẠNH CỦA SỰ TRUNG THỰC

George Soros, tỉ phú bất động sản nổi tiếng thế giới đang say sưa kể về những câu chuyện trước đây của mình, trong đó có câu chuyện kể về sự việc xảy ra khi ông mới chập chững bước chân vào giới bất động sản. Nội dung câu chuyện như sau: Hồi đó ông đứng ra môi giới bán một căn nhà, chủ nhà nói với ông rằng, căn nhà này khung rất chắc chắn, nhưng trên mái thì đã xuống cấp, cần phải tu sửa lại.

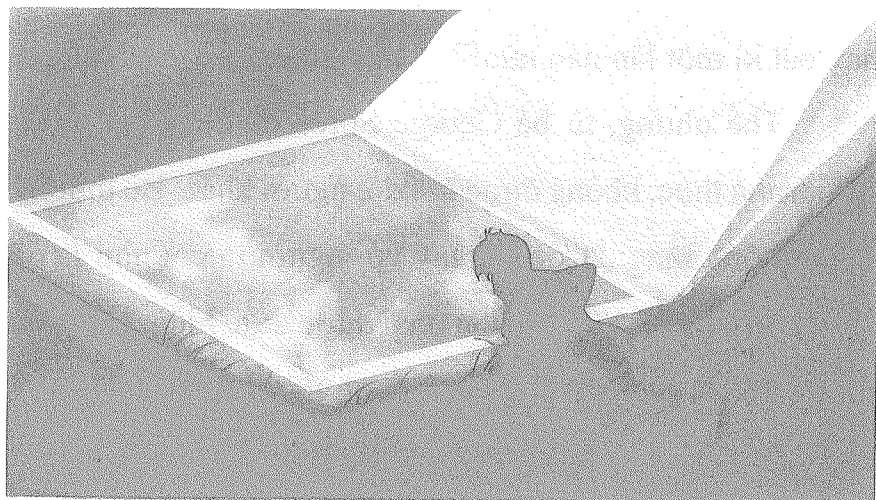
Khách hàng đầu tiên mà George Soros dẫn đi xem nhà là một đôi vợ chồng trẻ. Họ nói tài chính có hạn, rất sợ phát sinh này nọ, nên muốn tìm một căn nhà không phải sửa chữa gì sau khi về ở. Sau khi xem căn nhà họ cảm thấy ưng ý vì vị trí gần trung tâm, họ muốn mua ngay căn nhà đó. Lúc này, George Soros thành thật nói với họ rằng, nếu

mua căn nhà này, họ sẽ phải bỏ ra một khoản tiền khá lớn để sửa chữa phần mái.

Ông biết nói ra điều này là vô cùng nhạy cảm, cuộc mua bán có thể đổ bể vì sự thật này. Quả nhiên đúng là như vậy, đôi vợ chồng nghe xong liền quyết định không mua căn nhà đó nữa. Một tuần sau, George Soros được biết họ đã nhờ một người môi giới của một văn phòng bất động sản khác và bỏ ra số tiền ít hơn để mua một căn nhà tương tự căn nhà mà anh đã giới thiệu.

Ông chủ vô cùng tức giận khi biết cuộc mua bán của George Soros đổ bể và rơi vào tay công ty khác. Ông gọi

George Soros đến phòng tra hỏi nguyên nhân.

Ông chủ rất không hài lòng với những lời giải thích của George Soros, ông cho rằng George Soros đã quá bận tâm đến điều kiện kinh tế của đôi vợ chồng kia.

“Họ không hề hỏi cậu tình hình mái nhà!” Ông chủ quát lớn, “Cậu không có trách nhiệm phải nói ra sự thật đó, cậu quá ngu ngốc! Cậu đã làm hỏng việc rồi đấy!” Dứt lời, ông lập tức sa thải George Soros.

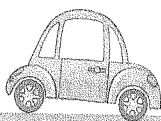
Nếu là một người khác, chắc hẳn lúc đó George Soros sẽ nghĩ: “Mình thật ngu ngốc khi nói ra sự thật với đôi vợ chồng đó, tại sao mình lại phải lo lắng cho người khác làm gì cơ chứ? Mình sẽ không được phép phạm phải sai lầm này bất kì một lần nào nữa!”

Thế nhưng, từ bé George Soros đã được dạy rằng phải trung thực, không được nói dối người khác. Bố thường nói với ông rằng: “Con bắt tay với người ta coi như là đã ký hợp đồng, lời nói của con phải được thực hiện. Nếu con muốn làm ăn lâu dài, con phải trung thực với mọi người.” Vậy nên, George Soros luôn xem trọng nhân cách, chứ

không phải tiền. Lúc đó, ông cũng rất muốn bán căn nhà đó, nhưng ông quyết không vì cái lợi trước mắt mà đánh mất danh dự của mình, cho dù là mất việc, ông tin rằng chỉ có một nguyên tắc làm việc duy nhất, đó là đề cao sự trung thực.

George Soros vay một món tiền của một người họ hàng rồi chuyển đến California. Tại đây, ông mở một văn phòng bất động sản nhỏ. Vài năm sau, ông trở nên nổi tiếng bởi sự trung thực và thật thà của mình. Sự thật thà đôi khi khiến ông mất đi không ít thương vụ, nhưng đổi lại, mọi người ai ai cũng biết ông là một người đáng tin cậy. Sau này, ông ngày một ăn nên làm ra, mở văn phòng bất động sản trên khắp cả nước và đã trở thành Chủ tịch công ty bất động sản lớn thứ ba nước Mỹ.

Bài học trưởng thành

Sự trung thực là phẩm chất mà một số người không có hoặc còn đang thiếu. Mọi người thường hay bị cám dỗ bởi cái lợi trước mắt mà không nhìn thấy và để mất đi cái lợi thật sự sau này.

cừ
bìn
cừ

lừa
ngu
hét

dở v

tay c

CẬU BÉ CHẶN CỪU

Ngày xưa, ở một ngôi làng nọ có một cậu bé chăn cừu. Hàng ngày, cậu đều nằm trên cánh đồng ngắm đàn cừu bình yên gặm cỏ xung quanh. Cậu chỉ việc canh chừng đàn cừu khỏi lũ sói đói và lừa cừu về làng khi trời sắp tối.

Ngày nọ, cậu bé cảm thấy buồn chán nên quyết định lừa mọi người trong làng một vỏ cho vui. Trước đó, mọi người trong làng dặn cậu bé rằng nếu thấy sói đến thì hãy hét to lên để họ chạy đến giúp cậu.

“Sói! Có sói!” Cậu chạy đến bìa cánh đồng hét lớn.

Nghe thấy vậy, những người đàn ông trong làng bỏ dở việc đang làm, chạy ngay đến để giúp cậu đuổi sói.

Cậu bé thích thú khi thấy mọi người hối hả chạy tới, tay cầm khiên, cuốc, gậy gộc và hét to để đuổi sói.

Khi đến nơi, mọi người nhìn quanh nhưng chẳng thấy sói đâu cả. Họ nghĩ có lẽ sói đã hoảng sợ bỏ đi khi nghe thấy tiếng ồn từ xa.

Trong khi đó, cậu bé cười ngặt nghẽo và nghĩ mình thật thông minh khi lừa được mọi người trong làng.

Ngày hôm sau, cậu bé lại tiếp tục lừa mọi người.

“Có sói! Cứu cháu với! Sói sẽ ăn thịt cừu của cháu mất!” Cậu hét lên và chạy về phía làng.

Một lần nữa, mọi người lại chạy đến giúp cậu bé đuổi

sói. Họ nghĩ con sói lúc này đang rất đói nên họ cố gắng chạy nhanh hơn và tạo ra nhiều tiếng ồn hơn.

Cậu bé cười ngặt nghẽo khi nhìn thấy mọi người vừa hồi hả chạy, vừa la hét để lừa sói sợ. Nhưng chẳng có con sói nào cả!

Khi nhìn thấy cậu bé cười, những người trong làng hiểu ra rằng cậu bé đang lừa họ.

“Này thằng bé kia, hãy coi chừng đấy. Rồi sẽ có lúc mày kêu cứu mà chẳng có ai đến giúp đâu!”

Nghe họ nói thế, cậu bé càng cười to hơn.

Một ngày nọ, có một con sói hung dữ tiến xuống cánh đồng - một con sói thật sự. Nó nhìn thấy đàn cừu đang gặm cỏ liên xông vào.

Cậu bé chưa bao giờ trông thấy một con sói nào lớn đến như vậy, cậu không biết phải làm gì để bảo vệ đàn cừu của mình. Cậu chạy thật nhanh về làng, hét lớn: “Sói! Có sói!”

Dù nghe rất rõ tiếng cậu bé đang la lớn, nhưng mọi người chẳng ai thêm quan tâm và vẫn tiếp tục công việc của

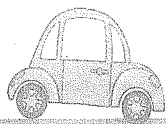

mình.

Dù cậu bé cố gắng thuyết phục mọi người rằng lần này là một con sói thật nhưng họ chỉ cười và bảo nhau rằng: Chắc thằng nhóc lại đang lừa chúng ta nữa đấy.

Thế là cậu bé đành bỏ cuộc và quay lại cánh đồng. Về đến nơi, cậu bé thấy đàn cừu của mình đã biến mất. Vậy là sói đã ăn thịt hết cả đàn cừu của cậu.

Cậu bé ngồi xuống đất và bật khóc. Cậu biết rằng tất cả là lỗi tại mình. Cậu đã lừa mọi người trước đó và không ai còn tin một kẻ nói dối cả - thậm chí ngay cả khi kẻ đó đang nói thật!

Bài học trưởng thành

Nói dối là một thói quen xấu, khi bạn nói dối nhiều lần thì người khác sẽ không còn tin tưởng bạn nữa. Làm người trước tiên phải trung thực, nếu lúc nào cũng nghĩ sẽ dùng những lời nói dối để đạt được mục đích của mình và lừa gạt người khác, thì bạn sẽ không chỉ đánh mất niềm tin của người khác, mà còn đánh mất sự giúp đỡ của người khác dành cho mình, khi bạn gặp khó khăn, có hối hận cũng không kịp nữa, như cậu bé chần chừ trong câu chuyện trên.

HAI CON NGƯỜI TRUNG THỰC

Trong thời kì nội chiến Hoa Kỳ, giữa giai cấp tư sản phía Bắc do Lincoln đứng đầu và giới địa chủ miền Nam đã diễn ra một cuộc chiến vô cùng gay go, quyết liệt.

Một hôm, một cô gái trẻ đến xin Lincoln cấp cho cô một tờ giấy thông hành để đi xuống miền Nam thăm người thân.

Lincoln nhìn cô nhẹ nhàng hỏi: “Cô là người theo phe miền Bắc, cô xuống miền Nam để khuyên bảo người thân của mình đúng không?”

Thật bất ngờ, cô gái trẻ cương quyết đáp: “Không, tôi theo phe miền Nam, tôi muốn đến ủng hộ những người ở đó chiến đấu với ông, xin ông đừng buồn và thất vọng về

những lời này của tôi.”

“Vậy cô đến đây tìm tôi làm gì?” Lincoln nghe xong tỏ rõ vẻ không vui.

Cô gái trẻ bình thản đáp: “Thưa ngài tổng thống, khi tôi còn ngồi trên ghế nhà trường, thầy giáo đã kể cho chúng tôi nghe rất nhiều câu chuyện về sự trung thực của Lincoln, kể từ đó tôi quyết tâm sẽ học ông, cả đời tôi sẽ không bao giờ nói dối. Vì vậy tôi sẽ không thể vì xin tờ tờ giấy thông hành này mà thay đổi tâm niệm của mình bấy lâu nay được.”

Sau khi nghe những lời này của cô gái trẻ, Lincoln cảm thấy mình có phần hơi độc đoán. Ông ôn hòa nói với

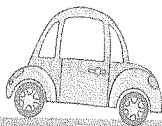

Làm một người trung thực

cô gái trẻ: “Được, tôi sẽ cấp cho cô một tờ giấy thông hành.”

Dứt lời, ông lấy một tờ giấy và viết lên đó dòng chữ: “Xin hãy để cô gái cầm tờ giấy này đi qua, bởi cô ấy là một người vô cùng trung thực.”

Bài học trưởng thành

Bạn có thể lừa dối một số người trong cả đời, cũng có thể lừa dối mọi người trong một lúc nào đó, nhưng bạn không thể lừa dối mọi người trong cả cuộc đời được, cái kim trong bọc rồi cũng sẽ có ngày lòi ra. Trung thực là đức tính cao quý nhất của một con người. Chỉ có người trung thực mới nhận được sự tôn trọng của người khác.

đ

nl

m

m

li

ni

và

LÊ - NIN NHẬN LỖI

Lúc nhỏ tính cách Lê-nin rất cởi mở, hoạt bát và hiếu động, ông thường xuyên làm hỏng đồ đạc trong nhà.

Lúc ông tám tuổi, có một lần mẹ dẫn ông đến chơi nhà một người bác. Lê-nin vốn đã hiếu động hoạt bát, trong một lúc bất cẩn ông đã làm vỡ một bình hoa của nhà bác, may mắn là không có ai nhìn thấy.

Về sau, người bác phát hiện ra mảnh vỡ của bình hoa liền hỏi lũ trẻ rằng: “Ai đã làm vỡ bình hoa vậy?”

Những đứa trẻ khác đều nói: “Không phải con.” Lê-nin sợ nếu nói ra sự thật sẽ bị trách mắng nên đành cắn răng và nói ba chữ “Không phải con” một cách khó nhọc.

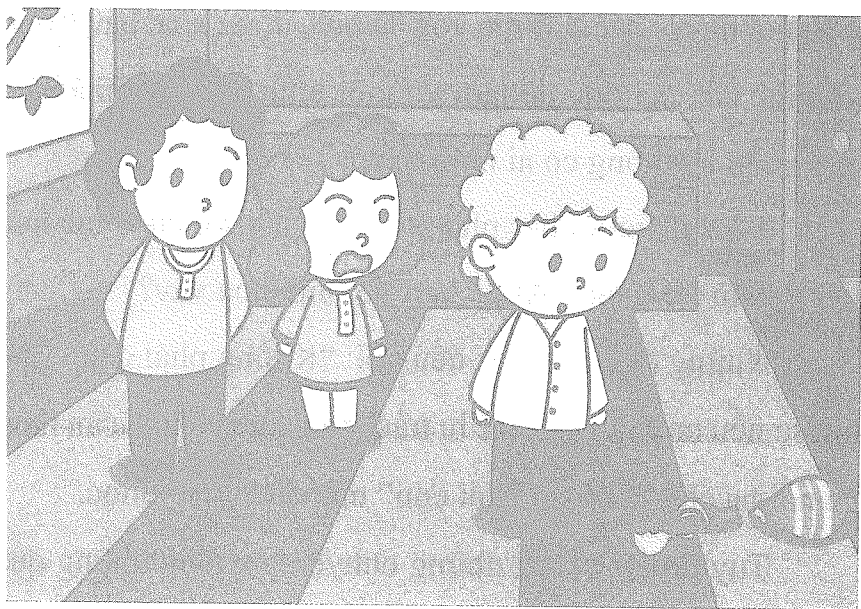
Tuy nhiên, tất cả những chuyện này đều không qua

được mắt mẹ Lê-nin. Từ biểu cảm của Lê-nin lúc nói, bà đã đoán được bình hoa là do Lê-nin làm vỡ. Khi đó mẹ Lê-nin vô cùng tức giận, bà rất muốn đứng ra vạch trần việc này nhưng nghĩ ngợi một lát, bà lại không làm như vậy.

Bà cho rằng điều quan trọng chính là phải dạy dỗ con dũng cảm nhận lỗi và làm một người trung thực chứ không phải chỉ đơn giản là trách mắng con. Nghĩ vậy nên bà không nói gì mà chỉ đưa Lê-nin về nhà.

Mấy ngày sau mẹ Lê-nin vẫn không hề nhắc đến chuyện đó, mà bà đã kể cho Lê-nin rất nhiều câu chuyện về

vi

nh

xc

“M

lại

lại

an

vó

me

Lê

kh

là

thò

sư

tru

việc trung thực và đợi con trai mình tự tỉnh ngộ và chủ động nhận lỗi.

Một hôm, vào lúc Lê-nin chuẩn bị đi ngủ, bà lại đến xoa đầu và kể chuyện cho ông như mọi khi.

Không ngờ Lê-nin đột nhiên bật khóc và nói với mẹ: “Mẹ ơi, con đã nói dối bác gái, con nói là không phải con làm vỡ bình hoa, thực ra đó là lời nói dối, bình hoa là con làm vỡ.”

Nghe Lê-nin kể lại với về ăn năn hối lỗi, mẹ ông liền an ủi rằng: “Con hãy viết cho bác gái một lá thư và nhận lỗi với bác, mẹ nghĩ bác chắc chắn sẽ tha thứ cho con.”

Nghe xong, Lê-nin liền bật dậy, dưới sự giúp đỡ của mẹ, ông đã viết thư nhận lỗi với bác gái. Một ngày sau, Lê-nin nhận được thư trả lời của bác. Trong thư, bác gái không những đã tha thứ cho Lê-nin mà còn khen ngợi ông là một đứa bé trung thực, sau đó mời ông đến chơi nếu có thời gian. Sau khi được bác gái tha thứ, Lê-nin vô cùng vui sướng và lại tiếp tục sống những ngày tháng hạnh phúc như trước đây.

Bài học trưởng thành

Một người khi phạm lỗi mà tìm cách che giấu thì người khó chịu nhất không phải là ai khác mà chính là bản thân người đó. Lời nói dối giống như một cục đá đè nặng trong lòng làm người ta vô cùng khó chịu. Chỉ có nói ra sự thật thì mới có thể cảm thấy tốt hơn. Vì vậy, cho dù xảy ra chuyện gì thì chúng ta cũng không nên nói dối mà phải dũng cảm thừa nhận, để bản thân có thể cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

n

c

x

b

tì

kl

T

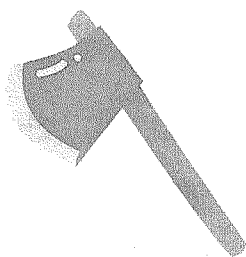
ch

bá

ch

CHIẾC RIU CỦA CHÀNG TIÊU PHU

Một hôm, có một anh chàng tiêu phu vác rìu đi vào rừng để đốn củi, trong lúc đang chặt củi cạnh bờ sông thì chẳng may chiếc rìu của chàng bị gãy cán và lưỡi rìu văng xuống sông. Vì dòng sông nước chảy quá xiết nên mặc dù biết bơi nhưng anh chàng vẫn không thể bơi xuống sông để tìm lưỡi rìu. Thất vọng quá anh chàng tiêu phu chỉ biết ngồi khóc than thở.

Tiếng khóc của chàng tiêu phu đã làm kinh động đến Thần sông, đột nhiên Thần sông liền hiện lên và hỏi: “Này chàng tiêu phu, nhà ngươi có chuyện gì mà khóc và buồn bã như vậy?”

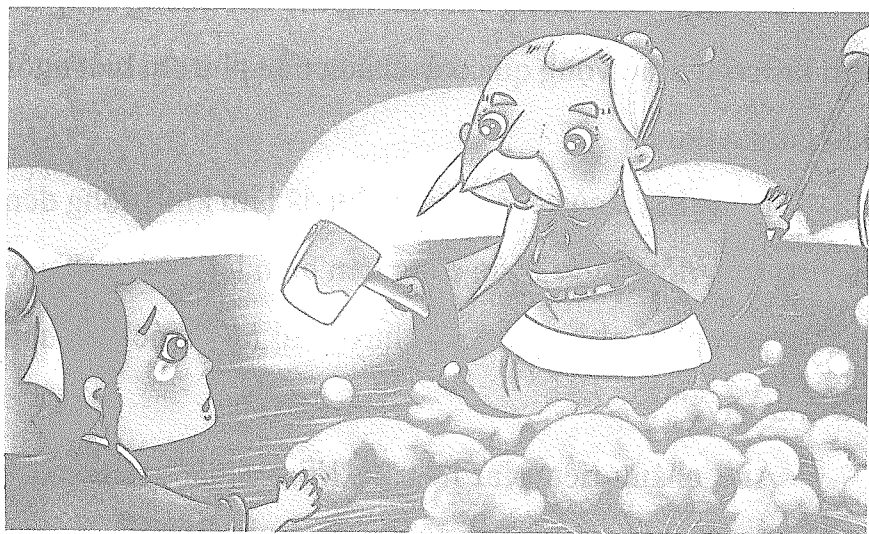
Anh chàng tiêu phu liền trả lời: “Thưa Thần sông, chiếc rìu của tôi vừa bị rơi xuống sông rồi, cả nhà tôi đều

sống nhờ vào việc dùng chiếc riu đó để vào rừng đốn củi kiếm sống qua ngày, giờ đây tôi không biết lấy gì để kiếm sống nữa!” Anh chàng tiểu phu vừa cúi mặt khóc vừa nói.

Thần sông nghe xong liền biến mất, một lát sau Thần sông ngoi lên khỏi mặt nước tay cầm một chiếc riu bằng vàng sáng loáng và hỏi anh chàng tiểu phu nghèo: “Đây có phải lưỡi riu của ngươi không?”

Anh chàng tiểu phu ngẩng đầu nhìn thấy không phải liền lắc đầu rồi buồn bã khóc. Một lát sau, Thần sông lại mang đến một chiếc riu bạc và hỏi: “Chàng tiểu phu, đây có phải chiếc riu của ngươi không?” Chàng tiểu phu nghèo

lại ngẩng đầu lần nữa, vừa nhìn thấy không phải, chàng lại càng đau lòng hơn.

Cuối cùng, Thần sông cầm đến một chiếc rìu sắt. “A, đây chính là chiếc rìu của tôi!” Vừa nhận ra đúng là chiếc rìu của mình, chàng tiểu phu liền reo lên sung sướng và không ngừng cảm tạ Thần sông. Thần sông thấy vậy liền mỉm cười và nói: “Người quả là người thật thà. Nay ta tặng cho người chiếc rìu vàng và rìu bạc này, người hãy nhận lấy.”

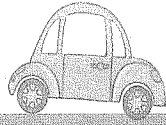
Anh chàng tiểu phu vui vẻ nhận lấy món quà của Thần sông, về đến nhà anh kể lại câu chuyện mà mình vừa trải qua cho hàng xóm, mọi người nghe xong đều cảm thấy vui mừng cho anh. Nhưng có một ông già tham lam, sau khi nghe chuyện của anh chàng tiểu phu đã vô cùng đố kỵ và liền nghĩ cách để được như anh.

Hôm đó, ông ta cũng cải trang thành người tiểu phu chặt củ bên sông rồi cố ý ném chiếc rìu xuống sông, sau đó giả vờ khóc lóc. Thần sông nghe thấy liền hiện lên hỏi nguyên nhân sau đó mang đến một chiếc rìu vàng và hỏi:

“Đây có phải là rìu của ngươi không?”

Ông già tham lam còn chưa đợi Thần sông nói xong đã vội vàng đáp: “Đúng vậy, đó là rìu của tôi!” Nhưng ông ta vừa dứt lời thì Thần sông liền biến mất cùng chiếc rìu mặc cho ông già tham lam đó kêu khóc thế nào thì Thần sông cũng không xuất hiện nữa. Thế là để chứng trị tội không trung thực của ông già đó, Thần sông không những không cho ông ta rìu vàng hay rìu bạc mà còn lấy luôn của gã chiếc rìu sắt. Ông già tham lam và không trung thực đó đành xấu hổ bỏ đi. Câu chuyện này từ đó thường bị mọi người đem ra để chê cười.

Bài học trưởng thành

Bất kể là khi nào chúng ta cũng luôn phải làm một người trung thực. Đừng vụ lợi bằng cách dùng lời nói dối để lừa người khác, không có ai là kẻ ngốc, người mà luôn nghĩ cách để lừa dối người khác thì cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp.

GIỮ ĐÚNG LỜI NÓI CỦA MÌNH

Quốc vương cần một viên quan truyền lệnh, chuyên phụ trách truyền đạt mệnh lệnh của nhà vua. Tin vừa được lan truyền, rất nhiều thanh niên đã ghi danh tham dự, qua nhiều lần tuyển chọn, chỉ còn lại hai người là Văn và Hạ.

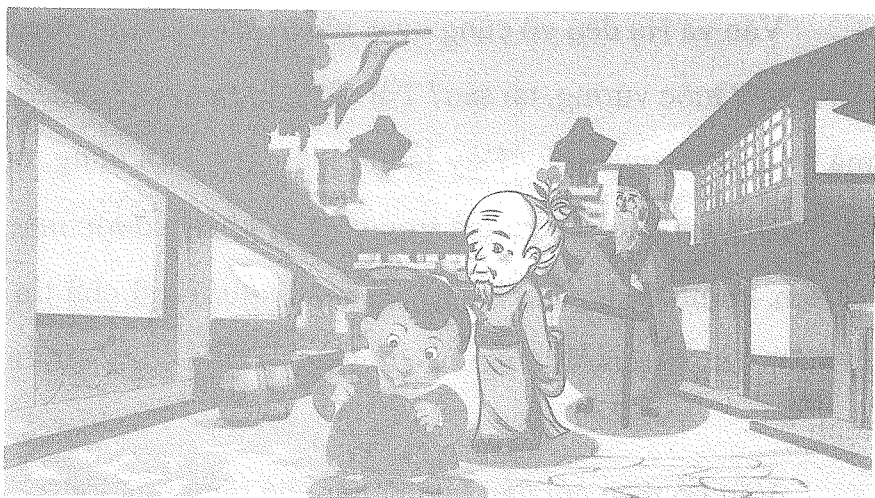
Quốc vương nói với hai người họ: “Ta rất hài lòng về hai người, nhưng ta chỉ cần một người, 12 giờ trưa ngày mai ta sẽ tổ chức lần kiểm tra cuối cùng.” Quốc vương nói xong liền đưa cho hai người mỗi người một cái phong thư, “Trong thư ghi rõ địa điểm và nội dung kiểm tra, ngày mai hai người một người đi tới cửa Tây, một người đi tới cửa Đông, tìm một cụ già mặc áo màu đen, họ đọc thư xong sẽ nói với các người tất cả. Các người phải đảm bảo không được đọc trộm thư.”

“Quốc vương tôn kính, tôi hứa với ngài.” Hai người đồng thanh đáp.

Ngày thứ hai Văn đến cửa Đông rất sớm, nơi đây ngựa xe như nước, vô cùng náo nhiệt. Anh đứng dựa vào một cây to, nhìn không chớp mắt vào dòng người qua lại. Một tiếng đồng hồ trôi đi, hai tiếng đồng hồ trôi đi, mắt khô, cổ mỏi, cụ già qua lại trên phố rất đông, nhưng không có ai mặc áo màu đen cả, anh ta lòng như lửa đốt, sắp đến trưa rồi. “Cứ như vậy, chắc chắn sẽ bị Hạ về trước mắt.”

Văn rất muốn giành được chức vị này, cuối cùng anh ta mở phong thư, trong thư chỉ có một câu nói: “Mau đi gặp

quốc vương.” Văn tức tốc chạy về hoàng cung.

Hạ cũng dậy rất sớm, nhưng anh đợi chờ mãi cũng không nhìn thấy cụ già mặc áo đen, 12 giờ sắp đến rồi, Hạ rất muốn mở phong thư, nhưng lại nhớ đến lời hứa của mình: “Mình phải giữ đúng lời nói của mình.” Thế là anh tiếp tục tìm kiếm trong dòng người, không lâu sau anh thấy quốc vương cùng đội thị vệ đi tới, bên cạnh là Văn với vẻ mặt dương dương tự đắc.

Quốc vương bước đến trước mặt Hạ, tuyên bố một cách uy nghiêm: “Thời gian kiểm tra đã kết thúc, giờ ta tuyên bố quan truyền lệnh của ta là Hạ.”

Văn và Hạ đều vô cùng ngạc nhiên, Văn không phục mà nói: “Quốc vương, tại sao? Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ mà.” Quốc vương nói: “Đây là lần kiểm tra cuối cùng, ta đã mệnh lệnh cho các cụ già trong thành không được mặc áo đen, chính là để xem hai người ai là người giữ chữ tín. Ở điểm này, Hạ mới là người xứng đáng làm quan quyền lệnh.”

Văn hổ thẹn cúi đầu không dám hé răng nửa lời.

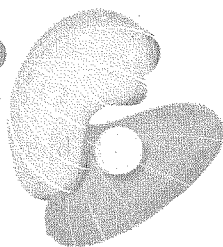

Bài học trưởng thành

Chữ tín không chỉ là cái gốc làm người, mà còn là biện pháp để quốc gia giàu mạnh, không chỉ một người giữ chữ tín, quốc gia cũng phải giữ chữ tín. Muốn một quốc gia giữ chữ tín, thì nhân dân của quốc gia đều phải giữ chữ tín, như vậy mới xây dựng được một môi trường lành mạnh.

VIÊN NGỌC TRAI TUYỆT ĐẸP

Chuột con nhặt được một viên ngọc tròn như bi ve
ên bờ sông, viên ngọc tuyệt đẹp sáng lấp lánh, Chuột con
ít thích nó.

Cả ngày Chuột con luôn để viên ngọc trong túi của
mình, chỉ khi nào không có người xung quanh nó mới lấy
ra ngắm nhìn. Nó nghĩ: Viên ngọc đẹp thế này, mình không
bể tùy tiện để người khác nhìn thấy được, ngộ nhỡ bị trộm
hoặc bị cướp mất thì toi!

Thế nhưng mới được một tuần thì viên ngọc đã không
mình mà bay. Chuột con tìm khắp nơi nhưng cũng không
ấy đâu.

Một hôm chiều tối, Sóc con đến nhà Chuột con và
lấy theo một viên ngọc sáng lấp lánh trên tay rồi nói: “Đây

có
trả

là

được

vui

có phải viên ngọc của bạn không? Mình nhặt được ở bãi cỏ, trả cho bạn này.”

Chuột con rất ngạc nhiên thốt lên: “Sao bạn biết đây là viên ngọc của mình?”

“Bởi vì lúc ở trên cây mình đã nhìn thấy bạn đứng dưới gốc cây cầm viên ngọc này.” Sóc con đáp.

“Thì ra là vậy! Cảm ơn bạn nhiều lắm!” Chuột con vui mừng nói.

Sau khi Sóc con ra về, Chuột con ngượng ngùng cầm

viên ngọc trên tay và nghĩ: Viên ngọc này vốn dĩ cũng không phải của mình, mình nên trả nó cho chủ nhân của nó mới đúng.

Chuột con cầm viên ngọc trong tay đi về phía bờ sông, ừa hay gặp được Ông rùa. Chuột con liền giơ viên ngọc lên và hỏi: “Ông ơi ông có biết viên ngọc này là ai đánh rơi hông ạ? Cháu đã nhặt được nó ở đây.”

“Ồ, ta đang tìm nó đây! Đây là viên ngọc ta đánh rơi vào một tuần trước.” Ông rùa tiếp tục nói: “Viên ngọc trai này là trai sông tặng ta”.

“Thì ra đây là một viên ngọc trai! Chẳng trách nó đẹp như vậy.” Chuột con nói xong liền vội vàng trả lại viên ngọc ai cho Ông rùa. “Ông hãy cất đi ạ, đừng để làm mất nữa.”

“Cháu là một đứa bé thật thà, ta tặng cho cháu viên ngọc trai này đây!” Nói xong Ông rùa liền quay người bơi về phía lòng sông.

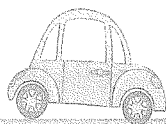
Chuột con vô cùng vui sướng liền đứng bên bờ sông gọi lớn: “Ông rùa ơi, cháu cảm ơn ông ạ, tạm biệt ông!”

Sau đó Chuột con mang viên ngọc trai về nhà, nó vui

về mời mọi người cùng xem và cùng chơi. Lúc này, Chuột con đã hiểu ra rằng có thứ gì hay thì nên chia sẻ cùng mọi người.

Về sau, Chuột con cũng làm mất viên ngọc trai mấy lần nhưng lần nào cũng có người nhặt được và trả lại, bởi vì mọi người đều biết rằng viên ngọc trai này chính là của Chuột con.

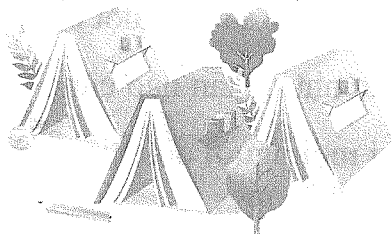

Bài học trưởng thành

Đừng nghĩ đến việc chiếm hữu đồ của người khác biến thành đồ của mình, vì nó vốn không phải của bạn. Hành vi đó là trái với đạo đức. Chúng ta phải làm một người trung thực, đừng ham đồ của người khác, như vậy thì người khác cũng sẽ đối xử với chúng ta một cách trung thực.

TRUNG THỰC - NGUYÊN TẮC KINH DOANH CƠ BẢN NHẤT

Trước sảnh hiệu thuốc Hồ Khánh Dư Đường có một bức hoành phi, bên trên có dòng chữ “Không được gian dối” do đích thân Hồ Tuyết Nham, ông chủ hiệu thuốc viết, bức hoành phi được treo ngay trước sảnh, vị trí mà mọi người dễ nhìn thấy nhất. Dưới đây là một câu chuyện vô cùng thú vị liên quan đến bức hoành phi này.

Một lần, vì bán quá chạy, cao hổ cốt của hiệu thuốc không còn hàng để bán, quản lý hiệu thuốc là Dư Tu Sơ tìm người phụ trách nguyên liệu thuốc là Trâu Văn Xương hỏi rõ nguyên nhân. Trâu Văn Xương giải thích, nguyên liệu chính để làm cao hổ cốt là xương hổ, mà xương hổ thì hiện tại không còn hàng, anh ta đề xuất lấy xương báo thay cho xương hổ. Dư Tu Sơ nghĩ bụng: Sao có thể làm vậy được?

Điều này sẽ làm mất đi danh tiếng của hiệu thuốc, ông không đồng tình với đề xuất của Trâu Văn Xương.

“Làm ăn muốn giàu phải nhanh nhạy và linh hoạt, chúng ta chỉ tạm thời dùng xương báo một thời gian để đáp ứng nhu cầu thị trường trước mắt, đợi đến khi có xương hổ, chúng ta sẽ quay lại dùng xương hổ. Nếu không, khách hàng sẽ coi thường hiệu thuốc của chúng ta vì để hết hàng quá lâu.” Trâu Văn Xương mang danh tiếng của Hồ Khánh Đường ra để thuyết phục, Dư Tu Sơ trầm tư không nói gì.

Thấy Dư Tu Sơ đã có chút dao động, Trâu Văn Xương

liền nói thêm vào: “Công dụng của xương báo cũng rất tốt, sẽ không ai biết đó là cao xương báo, ngoài ông và tôi.”

Nghe Trâu Văn Xương nói vậy, Dư Tu Sơ bắt đầu cảm thấy dao động, ông đồng ý để Trâu Văn Xương làm giả cao hổ cốt bằng xương báo. Hồ Tuyết Nham biết chuyện, cho rằng hành vi gian dối của Trâu Văn Xương đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh tiếng của hiệu thuốc, ông nổi giận lôi đình và sa thải Trâu Văn Xương ngay lập tức, sau đó viết dòng chữ “Không được gian dối” lên bức hoành phi, bên cạnh còn viết những lời răn dạy như: “Ngành dược ảnh hưởng trực tiếp đến tính mạng của mọi người, nhất định không được phép gian dối.” “Sử dụng nguyên liệu thật để điều chế thuốc...”

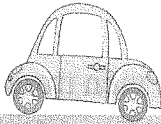
Sau này, Hồ Tuyết Nham còn đặt tên phòng làm việc của mình tại Hồ Khánh Dư Đường là “Canh tâm thảo đường”, với dụng ý rằng ruộng nương cần phải thường xuyên được chăm sóc, nhổ cỏ, trái tim con người cũng vậy, thường xuyên tu dưỡng thì những loài cỏ dại như gian dối, độc ác... sẽ không thể có đất sống, có vậy mới trở thành một

thương nhân chân chính được.

Bởi có lời răn đó của ông, nhân viên trong Hồ Khánh Dư Đường không bao giờ dám có những hành vi gian dối. Sau nhiều năm phát triển, Hồ Khánh Dư Đường đã trở thành hiệu thuốc nổi tiếng. Dân gian có câu: “Phía bắc có Đồng Nhân Đường, Phía nam có Hồ Khánh Dư Đường.” Hồ Khánh Dư Đường cùng với hiệu thuốc có tuổi thọ lên đến cả trăm năm và Đồng Nhân Đường ở Bắc Kinh là hai hiệu thuốc vô cùng nổi tiếng, được đông đảo khách hàng tin tưởng, Hồ Tuyết Nham được người đời gọi bằng cái tên “Giang Nam Dược Vương”.

Chúng ta ngày đêm vất vả cực nhọc, thức khuya dậy sớm cũng chỉ là để kiếm tiền. Thế nhưng, kiếm tiền cũng có nguyên tắc và đạo đức của nó. Những thương nhân lừa dối khách hàng để kiếm tiền, thì chắc chắn sự nghiệp kinh doanh sẽ không thể tồn tại lâu được.

Bài học trưởng thành

Cho dù là làm ăn buôn bán hay làm bất cứ việc gì thì trung thực luôn là một phẩm chất không thể thiếu. Một thương nhân nếu không trung thực, lừa dối khách hàng để kiếm lời, thì sẽ không thể tồn tại lâu được. Trung thực là gốc rễ của con người, một người gian dối thì cho dù làm gì cũng sẽ không thể thành công.

LÀM GƯƠNG CHO CON TRẺ

Vào một buổi sáng thứ bảy dưới ánh nắng mặt trời ấm áp, Bobby Levis đưa hai con trai nhỏ của mình tới sân golf chơi bóng.

Ông đi tới nơi bán vé của sân bóng hỏi nhân viên phòng vé: “Xin hỏi vé vào cửa bao nhiêu tiền?”

Người trẻ tuổi bên trong quầy bán vé trả lời ông: “Tất cả mọi người vào sân bóng tròn 6 tuổi trở lên đều phải trả 3 đô la Mỹ, thưa ông. Sân bóng chúng tôi miễn phí cho trẻ dưới 6 tuổi vào chơi, xin hỏi hai bạn nhỏ mấy tuổi rồi?”

Bobby trả lời: “Luật sư tương lai của nhà tôi 3 tuổi, bác sỹ tương lai của nhà tôi 7 tuổi rồi, nên tôi nghĩ tôi nên trả 6 đô la.”

Người trẻ tuổi trong quầy vé có chút kinh ngạc nói:

“Thưa ông, ông vừa trúng số xổ hay là gì khác, ông vốn có thể tiết kiệm 3 đô la, cho dù ông nói với chúng tôi bé lớn năm nay 6 tuổi, tôi cũng không phân biệt được.”

Bobby trả lời: “Đúng, anh chắc chắn không phân biệt được sự khác nhau, nhưng các con tôi đều biết rõ sự khác nhau đó. Đứng ở vị trí một người cha, tôi có trách nhiệm không để cho chúng học cách lừa dối người khác từ khi tuổi còn nhỏ.”

Giống như triết gia Emerson từng nói: “Tại sao bạn nói to như vậy, mà tôi lại không nghe thấy bạn nói gì?”

Trong thời đại đầy sự cạnh tranh và thử thách này, sự chân thành quan trọng và quý giá hơn bất cứ lúc nào trong quá khứ, cho dù là trong công việc hay cuộc sống, bạn đều phải đứng đúng vị trí mà bạn nên đứng.

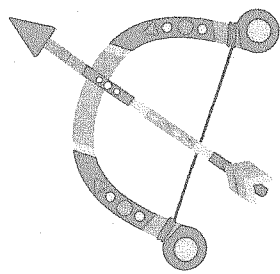

Bài học trưởng thành

Trong thời đại đầy sự cạnh tranh và thử thách này, sự chân thành lại càng thể hiện được sự quan trọng và quý giá hơn trước, có người bất chấp lừa dối người khác. Lúc này, sự chân thành trở nên rất quan trọng và đáng quý. Cha mẹ là thầy giáo tốt nhất của con gái, hành vi lời nói của cha mẹ ảnh hưởng đến cả cuộc đời của con, cha mẹ nhất định phải chú ý hành vi của mình, noi gương tốt cho con, không nên để con học những thói quen xấu từ chính bản thân mình.

CUỘC TRANH LUẬN GIỮA HAI ĐỨA TRẺ

Không Tử đi chu du khắp các nước, có một lần ông đến nước Tề. Một hôm, Không Tử và Tử Lộ- đệ tử của ông đang đi dạo chơi trên đường thì nhìn thấy hai đứa bé đang cãi nhau rất to.

Không Tử cảm thấy rất tò mò nên đã nói với Tử Lộ: “Chúng ta qua đó xem hai đứa bé đang cãi nhau chuyện gì.”

Tử Lộ nhìn hai đứa trẻ rồi bĩu môi nói: “Hai đứa con nít thì có thể nói được chuyện gì nghiêm túc chứ?”

Không Tử nghe vậy liền nói với vẻ nghiêm túc: “Chưa chắc, có lúc cách nhìn của trẻ con chưa chắc đã kém hơn người lớn đâu.”

Tử Lộ ngượng ngùng bèn đi cùng thầy đến trước mặt hai đứa bé. Không Tử ôn tồn hỏi: “Hai bạn nhỏ, các con

đang tranh luận chuyện gì vậy? Ta là Không Khâu, có lẽ ta có thể giúp được các con.”

Một trong hai đứa bé ngẩng đầu, chớp mắt rồi hỏi ông: “Người chính là Không Khâu của nước Lỗ sao?”

Không Tử nghe vậy liền gật đầu và mỉm cười. Hai đứa bé biết ông là Không Tử nên rất vui, liền kéo ông lại để nhờ ông bênh vực lẽ phải.

Một đứa bé nói: “Bọn con đang tranh luận về vấn đề mặt trời cách bọn con xa hay gần.”

Lúc này một đứa bé khác liền cướp lời: “Đúng vậy, con nói buổi trưa mặt trời gần với chúng ta nhất, bởi vì buổi sáng tinh dậy sẽ cảm thấy lạnh lẽo, còn buổi trưa thì mặt

trời chiếu thẳng mặt đất nên khi đó mặt trời gần với chúng ta nhất.”

Đứa bé còn lại vội đáp: “Không đúng, không đúng! Mặt trời buổi sáng gần chúng ta nhất! Bởi vì khi đó nhìn mặt trời vừa to vừa tròn, còn buổi trưa nhìn mặt trời rất nhỏ, có phải cậu cho rằng mặt trời nhỏ thì sẽ ở xa hơn mặt trời to không?”

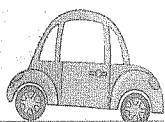
Sau khi nghe hai đứa bé tranh luận, Không Tử cho rằng cả hai nói đều có lý. Ông nghĩ một lát rồi nói với vè áy náy: “Ồ, ngại quá, vấn đề này ta cũng không biết đáp án. Đợi ta hỏi người có học vấn hơn rồi sẽ trả lời câu hỏi của các con nhé.”

Nghe Không Tử nói vậy, một trong hai đứa trẻ liền cười rồi nói: “Thấy bảo Không Tử học rộng tài cao, hôm nay gặp rồi xem ra cũng chỉ đến vậy.”

Đợi Không Tử và Tử Lộ đi khỏi, Tử Lộ hỏi thầy với vè đây thắc mắc: “Thầy ơi, thầy nói bữa vài câu là có thể lừa lũ nhóc rồi, tại sao thầy phải nói là mình không biết chứ?”

Khổng Tử nghe vậy liền bật cười và đáp: “Tri tri vi tri tri, bất tri vi bất tri, trong học tập, chúng ta biết thì nói là biết, không biết thì nói không biết, chỉ có như vậy thì mới có thể học được kiến thức thật sự.”

Bài học trưởng thành

Trong quá trình học tập, chúng ta phải chăm tư duy, động não. Chúng ta phải dám hỏi và dũng cảm đưa ra ý kiến khác nhau.

Đừng cho rằng trẻ em còn nhỏ nên không hiểu gì, hãy lắng nghe ý kiến của trẻ, có thể chúng ta sẽ thu về những điều mà chính chúng ta không ngờ tới.

WASHINGTON - MỘT CON NGƯỜI THẬT THÀ

Một hôm, chủ nông trường mua một cây rìu tại một phiên chợ nọ, cây rìu mới tinh, sáng loáng, con trai ông thấy vậy thì vui lắm. Cậu bé cầm chiếc rìu lên tay, lật ngược lật xuôi để xem, trong lòng thầm nghĩ : “Chiếc rìu sáng như này liệu có sắc không nhỉ?” Anh chàng rất muốn thử. Ngay hôm sau, nhân lúc chủ nông trường đi làm, cậu bé liền lấy trộm chiếc rìu đem ra ngoài.

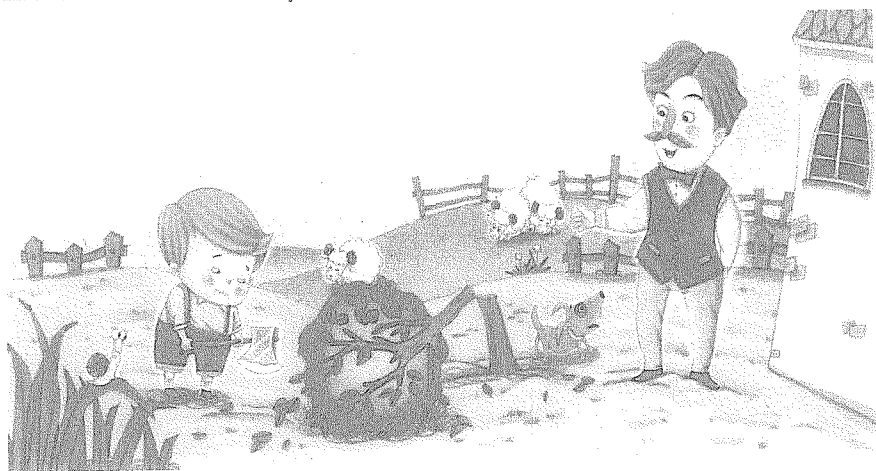
Cậu bé ra vườn hoa anh đào trong nhà, sau đó chọn lấy một cây hoa anh đào, cầm chiếc rìu chặt một nhát, chỉ nghe thấy một tiếng “rắc”, cây anh đào đổ luôn. Cậu bé biết mình đã gây rắc rối, liền chạy ngay về nhà, để chiếc rìu lại chỗ cũ, sau đó giả vờ ngồi trên bàn chép bài.

Chủ nông trường trở về, rất tức giận khi nhìn thấy cây anh đào nhỏ kia bị chặt đổ. Liên gọi ngay người làm vườn ra, quyết tìm cho ra thủ phạm đã gây ra tội.

Cậu bé nhìn thấy bố mình nổi cơn lôi đình, trong lòng áy náy: “Nếu mình không thừa nhận, thì chẳng phải là sẽ liên lụy đến người khác sao?”

Nghĩ đến đây, cậu bé chạy từ trong phòng ra đứng trước mặt bố mình, đỏ mặt nói một cách chậm rãi: “Bố ơi, bố đừng trách người khác, con chính là người chặt cây.” Sau đó cậu bé cúi đầu, đợi bố mắng.

Không ngờ bố cậu lại không hề buông lời quở mắng, mà sau khi hỏi rõ sự tình thì bố cậu đã cúi người xuống ôm

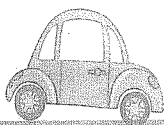

cậu bé vào lòng và nói: “Con trai à, con đã nói sự thật cho ta nghe, ta vui mừng vì sự thành thật của con. Hãy nhớ, làm người đầu tiên phải thành thật, sự thành thật của con quý giá hơn cả 100 cây anh đào.”

Bài học trưởng thành cho người con ngoan.

Cậu bé gặt đầu lia lịa, khắc cốt ghi tâm lời dạy của bố. Cậu bé ấy chính là vị tổng thống đầu tiên của nước Mỹ

-- George Washington.

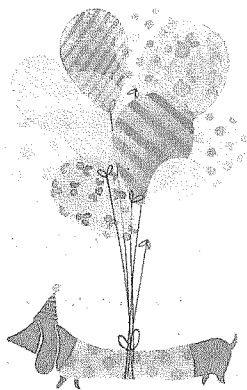

Bài học trưởng thành

Khi chúng ta còn sống, cần phải không ngừng học hỏi để có được kiến thức, tăng thêm tri thức. Tri thức là công cụ mưu sinh của con người, cũng là công cụ mà con người phục vụ xã hội. Nhưng nếu muốn làm một người có cống hiến cho xã hội, thì chỉ có "tri thức" thôi là chưa đủ, mà còn cần thêm sự chỉ dẫn của những giá trị đúng đắn nữa, nếu không thì tri thức rất có thể sẽ trở thành công cụ cho cái ác. Tinh thần "thành thật" chính là chuẩn mực đạo đức quan trọng trong quá trình bồi dưỡng tính cách và xử lý các mối quan hệ xung quanh của mỗi người. Những người lấy trung thực làm gốc thì sẽ đạt được đến độ vô tư công minh, không thiên vị, những ai giữ chữ tín thì sẽ tuân thủ phép tắc, giữ đúng lời hứa, lấy được lòng tin của mọi người, từ đó có thể giải quyết một cách tốt nhất mối quan hệ giữa người với người, người và xã hội.

BÍ MẬT CỦA MẮT TRẮNG

“Leng keng! Leng keng!” Bên trong tiệm sữa chữa, bác Gấu ngày nào cũng bận rộn sữa chữa đồng hồ hỏng. Khi không có khách, bác lại ngêu ngao hát:

“Sữa nôi đi, nôi tôi sữa rán ra những chiếc bánh rất thơm ngon;

Sữa rô đi, rô tôi sữa vo gạo không bao giờ để lọt một hạt;

Sữa ấm đi, ấm tôi sữa đun nước, nước sôi ùng ục;

Sữa ô đi, ô tôi sữa có thể dùng được cả khi trời mưa to gió lớn.”

Hôm đó, Thỏ đến tiệm nhà bác Gấu.

Bác Gấu tươi cười hỏi: “Anh bạn, anh muốn sữa cái gì nào?”

Thỏ nhanh nhẹn hỏi: “Bác Gấu, có đúng là cái gì bác cũng sửa được không?”

“Tất nhiên!” Bác Gấu tự tin vỗ ngực.

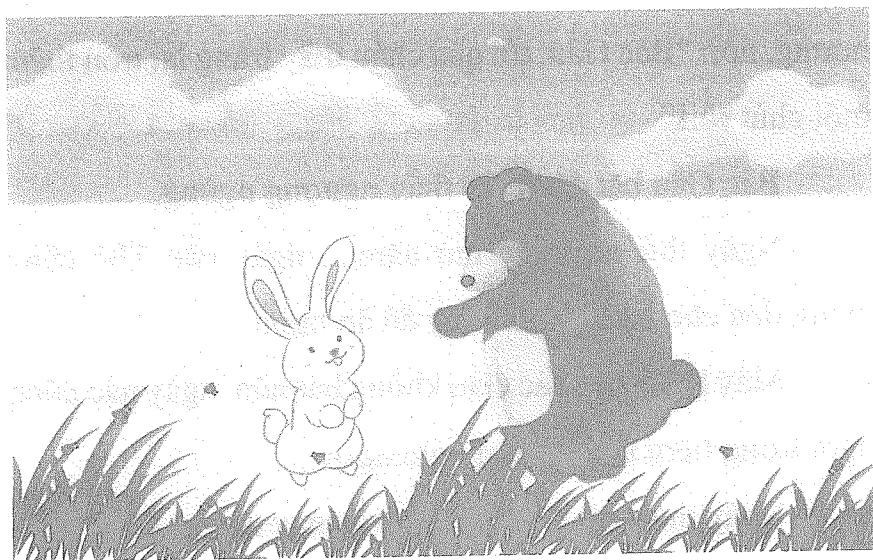
Thỏ vui mừng nói: “Vậy bác hãy sửa mặt trăng đi!”

“Cái gì? Sửa mặt trăng?”

“Vâng ạ! Tối qua cháu thấy trăng hình như bị hỏng rồi, chỉ sáng có một góc thôi!” Thỏ buồn bã nói.

“Cái này...” Bác Gấu cảm thấy hơi khó xử.

Thỏ vội nói: “Bác Gấu, bác hãy sửa lại trăng đi, ngày nào cháu cũng sẽ mang đồ ăn ngon đến cho bác!”

“Cũng được!” Bác Gấu gật đầu đồng ý, “Nhưng mà, sửa trắng rất khó, phải mất rất nhiều thời gian đấy!”

“Chỉ cần sửa được là tốt rồi, cháu cảm ơn bác!” Dứt lời, Thỏ tung tăng chạy vào rừng.

Bác Gấu nhìn theo bóng Thỏ, cười thầm: “Haha, đúng là một con thỏ ngốc nghếch!”

Ngày thứ hai, Thỏ mang đến cho bác Gấu một củ cà rốt, nói: “Bác Gấu, cảm ơn bác, tối qua cháu thấy trăng đã tròn hơn một chút rồi, là do bác đã sửa đúng không?”

“À... Ừ...Đúng... Đúng!” Bác Gấu ậm ừ.

Ngày thứ ba, Thỏ mang đến cho bác Gấu một giỏ nấm hương, nói: “Bác Gấu, tối qua cháu thấy trăng lại tròn thêm một chút rồi!”

Bác Gấu bắt đầu cảm thấy ngượng ngùng.

Ngày thứ tư, ngày thứ năm.... ngày nào Thỏ cũng mang đến cho bác Gấu những đồ ăn ngon.

Mấy hôm nay, bác Gấu không hát nữa, ngày nào cũng ngồi trong tiệm trầm ngâm nghĩ ngợi.

Ngày thứ mười, Thỏ mừng rỡ chạy đến nhà bác Gấu,

ôm chặt lấy bác Gấu rồi nói: “Cảm ơn bác, trăng đã tròn trở lại rồi! Nhưng nhà cháu không còn gì mang đến cho bác nữa cả...”

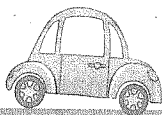
Bác Gấu ngượng đỏ mặt, nói: “Bác không thể lấy đồ của cháu, cháu hãy cầm tất cả những thứ mà cháu đã mang đến cho bác về đi!”

“Tại sao lại thế ạ?” Thỏ thắc mắc.

Bác Gấu ghé đầu sát vào tai rồi thì thầm với Thỏ một bí mật, nói xong, bác Gấu cảm thấy trong lòng trở nên nhẹ nhõm.

Thỏ nghe xong rất vui: “Cảm ơn bác đã cho cháu biết bí mật này, sau này cháu sẽ không sợ trăng bị hỏng nữa rồi!”

Bác Gấu đã nói với Thỏ bí mật gì, các em có biết không?

Bài học trưởng thành

Trung thực là một phẩm chất cao quý, hãy nuôi dưỡng cho mình sự trung thực, để nhân cách chúng ta trở nên tốt đẹp, bạn sẽ có được nhiều thứ nhờ sự trung thực của mình.

LÝ MIỄN

KHÔNG THAM LAM

Lý Miễn thời Đường là một người đức cao vọng trọng. Thuở nhỏ, dù gia cảnh bần hàn, nhưng Lý Miễn không bao giờ tham lam của cải bất chính.

Có một lần, ông phải đi xa, ở trọ tại một nhà trọ nhỏ. Cùng phòng với ông còn có một thư sinh khác, hai người vừa gặp mà như quen biết từ lâu, bèn kết làm bằng hữu.

Một hôm, thư sinh kia bị ốm, không dậy nổi khỏi giường. Lý Miễn vừa giúp bạn tìm thầy thuốc, lại vừa tận tình chăm sóc.

Nhưng bệnh tình của vị thư sinh kia không những không tốt lên, mà ngày càng trầm trọng hơn. Lý Miễn vô cùng lo lắng, lại đi khắp vùng lân cận, hỏi thăm người dân những phương thuốc dân gian, rồi còn tự mình lên núi tìm

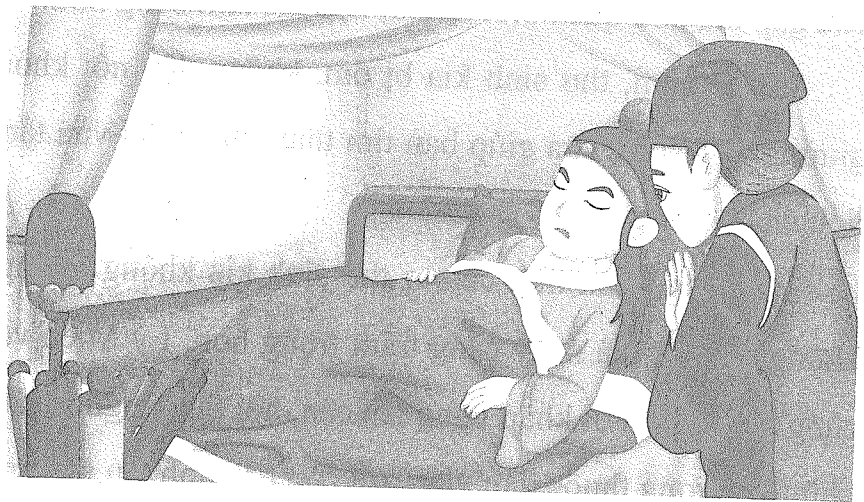
thảo dược về chữa bệnh cho bạn.

Chập tối một ngày nọ, Lý Miễn đi hái thuốc về, thư sinh kia mới nói: “Tôi nghĩ thời gian của tôi không còn nhiều nữa, trước khi nhắm mắt, tôi muốn nhờ cậu một việc.”

Lý Miễn vội vàng trấn an bạn: “Cậu đừng có nghĩ lung tung, sắc mặt cậu hôm nay đỡ nhiều rồi đấy. Cậu chỉ cần tĩnh dưỡng thêm mấy hôm là sẽ khỏe lại thôi. Có việc gì cậu cứ nói, không cần khách sáo.”

Thư sinh kia nói tiếp: “Giúp tôi lấy cái hòm gỗ ở gầm giường ra, mở ra giúp tôi.”

Lý Miễn làm theo lời bạn. Thư sinh kia chỉ vào một cái túi để trong hòm, nói: “Những ngày qua may có cậu

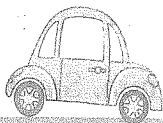

chăm sóc. Ở trong này có một ít tiền, vốn là lộ phí để lần này đi thi, nay chắc không dùng đến nữa. Sau khi tôi chết, phiền cậu giúp tôi mua một cỗ quan tài, chôn cất tôi. Tiền còn thừa, cậu cứ giữ lấy, coi như một chút tấm lòng tôi cảm ơn cậu. Cậu nhất định phải nhận, nếu không tôi có nhắm mắt cũng không yên lòng.” Lý Miễn đành nhận số tiền đó, để bạn mình an tâm.

Nào ngờ, sáng sớm hôm sau, thư sinh kia đã qua đời. Lý Miễn theo di ngôn của bạn, hết lòng lo hậu sự.

Số tiền còn lại, Lý Miễn hoàn toàn không màng tới. Ông gói ghém cẩn thận, chôn xuống phía dưới quan tài.

Không lâu sau, người nhà của thư sinh nhận được thư báo tang của Lý Miễn, tìm đến nơi. Họ đi dời quan tài, phát hiện số tiền được chôn cùng thì rất ngạc nhiên. Sau khi tìm hiểu rõ nguồn gốc của số tiền đó, ai ai cũng cảm động trước đức tính cao thượng, không tham lam tiền tài vật chất của Lý Miễn.

Bài học trưởng thành

Làm người nên giúp đỡ người khác và không nên đòi hỏi báo đáp, hãy thật tâm giúp đỡ những người cần sự giúp đỡ. Đối với người khác, kể cả với người đã khuất, chúng ta cũng phải giữ chữ tín. Tuy không có ai giám sát, bắt chúng ta phải thực hiện lời hứa với người đã khuất, nhưng lương tâm chúng ta biết, lương tâm sẽ giám sát chúng ta. Hãy trở thành một người thật thà và biết giữ lời hứa.

